

ת"פ (חיפה) 56120-02-22 - מדינת ישראל נ' פלוני

ת"פ (חיפה) 56120-02-22 - מדינת ישראל נ' פלונישולם חיפה

ת"פ (חיפה) 56120-02-22

מדינת ישראל

נגד

פלוני

בית משפט השלום בחיפה

[05.01.2025]

כבוד השופטת רונה פרסון

גזר דין

1. הנאשם הודה והורשע בכתב אישום מתוקן בעבירות של איומים - עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין"), תקיפת קטין או חסר ישע - עבירה לפי סעיף 382(ב)(2) + 379 לחוק העונשין והפרת הוראה חוקית - עבירה לפי סעיף 287 לחוק העונשין (שתי עבירות).
2. בתקופה הרלוונטיות לכתב האישום שירת הנאשם במשטרת ישראל והיה מצוי בהליכי גירושין מאשתו (להלן: "המתלוננת"). לנאשם ולמתלוננת שתי בנות קטינות: א.א ילידת 2003, ב.ב ילידת 2007 (להלן: "הקטינות"). המתלוננת והקטינות התגוררו בביתם המשותף, בחיפה (להלן: "בית המגורים"). אישום ראשון עובר לתאריך 18.8.19, בבית המגורים, תקף הנאשם את א.א בכך שהצמיד אותה לקיר. ביום 18.8.19, בעת שהיו בבית המגורים, התפתח ויכוח בין הנאשם לבין הקטינות. הנאשם צבט את א.א בידה, איים עליה ואמר לה, בין היתר, "בא לי להעיף לך סטירה". במועד אחר זרק הנאשם כרית לכיוון א.א והמתלוננת, ללא כל התגרות מצדן. הכרית פגעה בפניה של א.א ונגרם לה דימום קל מהאף, וכן פגעה בידה של המתלוננת והדבר גרם לה לכאבים בידה. אישום שני לבקשת המתלוננת, ביום 24.1.20 הוצא על ידי בית המשפט לענייני משפחה בחיפה צו הגנה במעמד צד אחד נגד הנאשם (להלן: "צו הגנה"), שאסר על הנאשם להיכנס לבית המגורים וכן להימצא בקרבתו. בנוסף, צו ההגנה אסר על הנאשם להטריד את המתלוננת בכל דרך או מקום.

ביום 4.5.20 נקבע על ידי בית המשפט כי יוארך תוקפו של צו ההגנה עד ליום 24.7.20.

חרף קיומו של צו ההגנה, ביום 19.2.20 הגיע הנאשם לבית המגורים, ואף יצר קשר עם המתלוננת. כמו כן, ביום 27.5.20 שוב הגיע הנאשם לבית המגורים.

3. לאחר שנשמעה חלק מפרשת התביעה, הודיעו הצדדים, בדיון שהתקיים ביום 29.2.24 בפני המותב הקודם שדן בתיק, כי הגיעו להסכמה לפיה הנאשם יחזור בו מכפירתו, יודה בכתב אישום מתוקן ויפנה לתסקיר שירות המבחן. עוד הוסכם כי ההגנה רשאית לעתור לביטול ההרשעה, כאשר עמדת המאשימה היא להרשעה, והצדדים יטענו באופן חופשי לעניין העונש.

4. בתסקיר מיום 13.6.24 תיאר שירות המבחן כי הנאשם התגייס לשירות במשטרה בשנת 2002 ולאורך השנים התקדם ושירת במספר תפקידים, עד להשעייתו מהשירות בשנת 2020, על רקע הגשת התלונה מושא תיק זה. תיאר כי במהלך שירותו המשטרתי, בשנת 2013, היה הנאשם מעורב בתאונת דרכים ואובחן כמתמודד עם פוסט טראומה וכי הוא מחזיק ברישיון לשימוש בקנאביס. תיאר כי הנאשם מתקשה לקחת אחריות מלאה על העבירות כאן, נושא תחושת קורבנות ומתקשה לגלות אמפתיה למתלוננת ולבנותיו. תיאר כי בתו הבכורה של הנאשם אינה בקשר עמו וכי הנאשם וגרושתו מקיימים קשר מינימלי ואך בענייני גידול הילדים. צויין כי הנאשם הביע רצון להשתלב בהליך טיפולי אך לא נמצא מתאים להשתתף בקבוצה טיפולית וביקש דחיה לצורך יצירת קשר עם המתלוננת.

5. בתסקיר משלים מיום 28.10.24 תיאר שירות המבחן כי במהלך תקופת הדחייה יצר קשר עם המתלוננת, אשר מסרה כי הקשר שלה עם הנאשם הוא באמצעות הודעות הממוקדות בטיפול בילדיהם המשותפים. המתלוננת תיארה כי גם כעת הנאשם מתנהל כנגדה באלימות מילולית ורגשית במסגרת הקשר המועט ביניהם, והיא ממשיכה לחוש חשש ואיום מפניו בשל אופיו האימפולסיבי, האלים והבלתי צפוי, כדבריה. המתלוננת מסרה כי שני הילדים הקטינים עומדים עמו בקשר בהתאם להסכמים אך הבת הבכורה, שהיא בגירה כיום, ניתקה עמו קשר באופן גורף. שירות המבחן תיאר כי הנאשם הביע נכונות להשתלבות בהליך טיפולי וכי השתלב בטיפול בתחום האלימות במשפחה בחודש יולי 2024. תיאר כי הנאשם שומר על רציפות הקשר הטיפולי כאשר להערכת גורמי הטיפול הוא זקוק להמשך ההליך הטיפולי ושיש בכוחו כדי להפחית ממידת הסיכון להישנות התנהלות אלימה בעתיד, ולפיכך המליץ להימנע מענישה מוחשית ולהעמידו בצו מבחן לתקופה בת 12 חודשים, ולחייבו בתשלום פיצוי למתלוננת. ביחס לנושא ההרשעה, שירות המבחן העריך כי הרשעה עלולה לפגוע במישורי חייו התעסוקתיים והאישיים של הנאשם, ועל כן המליץ לסיים את ההליך המשפטי ללא הרשעתו בדיון.

6. ב"כ המאשימה בטיעוניה לעונש לפני טען כי הנאשם איים על בתו הקטינה ותקף אותה, מה שגרם לה לדימום קל וכן פגע במתלוננת, והפר שני צווי הרחקה. טען כי מדובר באלימות שבין היתר בוצעה מול הילדים הקטינים הנוספים של הנאשם, דבר שמלמד לא רק על תעוזתו וחוסר יכולתו לשלוט במעשיו, אלא גם על העמדת הילדים הנוספים בסיכון ממשי, סיכון שהתמש כלפי א.א. כמתואר בכתב האישום. טען כי אף שלא מדובר באלימות ברף הגבוה, מדובר באלימות בתוך התא המשפחתי כאשר בית המשפט עמד בפסיקה ענפה על חומרתן של עבירות אלימות במשפחה ועל הצורך בענישה מרתיעה. ביחס לערכים המוגנים, טען כי מדובר בפגיעה בביטחון האישי של המתלוננת ובתו של הנאשם, פגיעה בגופן ובשלוותן ובאוטונומיה על גופן. בנוסף, טען כי הנאשם ביצע את העבירות בהיותו שוטר ובכך נפגע גם ערך השמירה על שלטון החוק ואמון הציבור במשטרה. ביחס לנסיבות לחומרה, טען כי יש לקחת בחשבון, בין היתר, את המורא שהטיל הנאשם על משפחתו ואת העובדה שהאלימות לא באה כתוצאה מהתגרות, וגם לו היה כך, הרי שמדובר בבתו הקטינה. הגיש פסיקה הן לעניין מתחם הענישה והן לעניין נושא ההרשעה. טען כי מתחם הענישה נע בין שני חודשי מאסר שיכול שירוצו בעבודות שירות ועד 8 חודשי מאסר. ביחס לתסקיר המשלים טען כי לכאורה מדובר בתסקיר חיובי, אך עולה מדברי המתלוננת כי היא עדיין פוחדת מהנאשם. עוד ציין כי א.א. לא הגיעה למסור את עמדתה.

ביחס לביטול הרשעה, טען כי הכלל הנוהג בדינו של אדם העובר עבירה היא הרשעה. טען כי ביטול הרשעה יינתן רק בנסיבות יוצאות דופן ובהתאם לתנאים שנקבעו בהלכת כתב, כשהעבירה מתירה לעשות זאת, וכן כשהנאשם הראה פגיעה קונקרטי וממשית בעניינו. טען כי עבירת תקיפת קטין או חסר ישע כלל אינה מתירה ביטול הרשעה, בפרט כשנלווים אליה עבירות של איומים והפרת צווי הגנה. טען כי הנאשם לא הציג פגיעה קונקרטי וממשית, ולא צירף אסמכתאות לעניין זה.

ביקש להותיר את ההרשעה על כנה ולגזור על הנאשם עונש של מאסר בעבודות שירות תוך מיקומו בתחתית המתחם שהוצג על ידי המאשימה, לצד פיצוי לנפגעות העבירה, תנאי מרתיע ועונשים נוספים לשיקול דעת ביהמ"ש.

7. ב"כ הנאשם בטיעוניה לעונש טען כי הנאשם עשה מאמץ עילאי בנסיבות כאן להימנע משמיעת ראיות וזאת על מנת לתת סיכוי למשפחה להשתקם. טען כי במקרה דנן מתקיימים שני התנאים המצטברים לביטול הרשעה על פי הלכת כתב. ביחס לתנאי שההרשעה תפגע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, הפנה לתסקיר ביחס למשמעות ההרשעה לבגיו. טען כי הנאשם פוטר מעבודתו במשטרת ישראל לאחר 20 שנים, עם נכות בשיעור של 43% לצמיתות, שנגרמה לו במסגרת תפקידו. טען כי הנאשם היה מוערך מאד והצטיין במהלך שירותו. טען כי אי ביטול הרשעתו של הנאשם תמנע את חזרתו לשירות במשטרת ישראל ותפגע אנושות בפרנסתו, וכי הוא לא יוכל לקבל רישיון לעסוק גם בתחום לימודיו כיועץ פנסיוני. טען כי הנאשם עובד כיום בבסיס צבאי ולא יוכל להמשיך בעבודתו. טען כי שכרו של הנאשם נפגע משמעותית לאחר שפוטר מהמשטרה, כי הוא מחפש עבודה בכל גוף אפשרי, ויש לו הוצאות מחיה גבוהות לרבות בגין מזונות והוצאות טיפול לילדים. טען כי גם התנאי השני מתקיים בעניינו, שכן כתב האישום צומצם ועל כן לא ברור אילו ערכים מוגנים ייפגעו. טען כי מדובר בנאשם ללא עבר פלילי, שומר חוק, אשר שיתף פעולה עם קצינת המבחן והרשויות. טען כי מדובר באב מסור לילדיו, אשר מעוניין לחדש את הקשר עם בתו הבכורה וכי חלפו 5 שנים מאז ביצוע העבירות ויש לשמור על טובת המשפחה. טען כי הנאשם פתח בחיים חדשים ויש לו זוגיות יציבה וכי מבלי להמעיט בחומרת העבירה, מדובר בהתנהגות מקרית וחד פעמית. ביקש לאמץ את המלצת שירות המבחן ולבטל את הרשעת הנאשם וזאת על מנת שאות קלון לא ירדוף את הנאשם או את המשפחה. בנוסף, ביקש לאמץ המלצת שירות המבחן ביחס למנגנון שיקומי וזאת בצו פיקוח למשך שנה וציין כי הנאשם הביע נכונות לכך. הגיש תלוש משכורת של הנאשם, אישור נכה צה"ל מטעם משטרת ישראל, הסכם שכירות, קבלות עבור טיפולים לילדיו, אישור לימודים וגובה שכר לימוד ופסק דין לגבי מזונות. בנוסף הגיש תעודות הוקרה שקיבל הנאשם במהלך שירותו במשטרת ישראל ומכתב ממנהל העבודה הנוכחי שלו. ביקש להימנע מהטלת פיצוי כספי ולהסתפק בהתייבות למשך 5 שנים.

8. הנאשם בדבריו לפני הביע חרטה וטען כי למרות כל מה שקרה במשפחה הוא מטפל בילדים ודואג להם, כולל לבתו הבכורה שהוא לא בקשר קבוע עמה, וכי הוא נושא בהוצאות הקשורות לילדים למרות שהוא משלם מזונות. ביחס לנושא ההרשעה, טען כי אחד התנאים הדרושים על מנת להיות יועץ פנסיוני הוא להיות ללא רישום פלילי. ביקש להימנע מהרשעה ולאפשר לו להמשיך בחייו וטען כי יעמוד בכל תנאי שבית המשפט יקבע.

9. בהחלטתי מיום 21.11.24 הפנית את הנאשם לקבלת חוות דעת הממונה על עבודת השירות. בחוות דעת הממונה נמצא הנאשם מתאים לעבודות שירות, במגבלות.

דיון והכרעה

סוגיית ביטול ההרשעה

10. ככלל, נאשם שאשמתו הוכחה יש להרשיעו בדין ואילו הימנעות מהרשעה מהווה חריג לכלל. הלכה פסוקה היא שהימנעות מהרשעה שמורה למקרים חריגים במיוחד ותופעל במשורה ו"רק בנסיבות יוצאות דופן, בהן אין יחס סביר בין הנזק הצפוי מן ההרשעה בדין לבין חומרתה של העבירה." (ר"ע 432/85 רומנו נ' מדינת ישראל (21.8.85)).

בע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל (21.8.97) (להלן: "הלכת כתב") נקבעו שני תנאים מצטברים המאפשרים ביטול הרשעה: "הימנעות מהרשעה אפשרית אפוא בהצטבר שני גורמים: ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים המפורטים לעיל".

11. אשר לתנאי הראשון, פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, בית המשפט העליון שב וחזר על ההלכה לפיה על הנאשם להצביע על נזק קונקרטי וכי לא ניתן להסתפק ב"תרחיש תיאורטי" ודחה את הניסיונות לכרסם בהלכה זו (רע"פ 5860/15 פלונית נ' מדינת ישראל (7.9.15), רע"פ 547/21 סיטינק נ' מדינת ישראל (17.3.21)). נפסק, כי על העותר לאי הרשעה מוטלת החובה להצביע על כך שהרשעתו תביא לפגיעה קשה וקונקרטיה בסיכויי שיקומו ולתמוך טענותיו בתשתית ראייתית מתאימה (רע"פ 3589/14 לוזון נגד מ"י (10.6.14)).

12. אשר לתנאי השני, סוג העבירה, בית המשפט העליון עמד לא אחת על החומרה היתרה הגלומה בעבירות אלימות במשפחה בכלל, וכלפי נשים וקטינים בפרט, ועל הצורך בהחמרת הענישה על מנת למגר תופעה נפסדת זאת (ראו רע"פ 340/21 מסרי נ' מדינת ישראל (28.1.21), רע"פ 6577/09 צמח נ' מדינת ישראל (20.8.09)).

13. בפסיקה ענפה בית המשפט העליון קבע כי ככלל, עבירות אלימות במשפחה, אינן מאפשרות לוותר על הרשעה מבלי לפגוע בשיקולי ענישה אחרים (ראו רע"פ 6002/22 ריאבנקו נ' מדינת ישראל (19.9.22), רע"פ 5431/15 פלוני נ' מדינת ישראל (24.8.15), רע"פ 8755/21 פלוני נ' מדינת ישראל (23.12.21)).
14. כך למשל, ברע"פ 1322/19 פלוני נ' מדינת ישראל (14.3.19), דחה בית המשפט העליון את בקשת רשות הערעור של המבקש, אשר הורשע בעבירות של תקיפת קטין הגורמת חבלה על ידי אחראי, כלפי ההחלטה שלא להימנע מהרשעת המבקש, ופסק כדלקמן:
- "המעשים שביצע המבקש, במסגרתם היכה את בתו הקטינה פעמים רבות ובהזדמנויות שונות, תוך שהביא לא פעם להשפלתה במרחב הציבורי, מעלים חומרה יתרה. אני סבור כי בדין הורשע המבקש בגין ביצוע מעשים חמורים אלו, ולא שוכנעתי כי יש בהרשעה כדי לפגוע באופן מוחשי וקונקרטי בשיקומו."
15. כאמור, שירות המבחן המליץ על ביטול הרשעתו של הנאשם תוך שהעריך שהרשעתו בפלילים עלולה לפגוע במישורי חייו התעסוקתיים והאישיים. תסקיר שירות המבחן משמש כלי עזר חשוב בידי בית המשפט, עם זאת, וכפי שכבר נקבע בפסיקה, התסקיר אינו מחייב את בית המשפט אשר בוחן מגוון שיקולים רחב יותר מאלה שבוחן שירות המבחן (רע"פ 2208/16 יוסף גוהר נ' מדינת ישראל (17.5.16)).
16. לאחר ששקלתי טענותיהם של הצדדים ועיינתי במסמכים שהגיש הנאשם, ולאחר שנתתי דעתי להלכה הנוהגת ועיינתי בפסיקה הרלבנטית ושקלתי המלצת שירות המבחן, לא מצאתי להורות על ביטול הרשעתו של הנאשם. בנסיבות שבפני לא מצאתי כי התקיימו בענייניו אף אחד מהתנאים המצטברים שבהלכת כתב לצורך ביטול ההרשעה, לא כל שכן הצטברותם יחדיו, ולהלן אפרט.
17. ביחס לתנאי הראשון, פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, הנאשם טען כי במידה שהרשעתו תיוותר על כנה, הוא לא יוכל להשלים את הסמכתו כיועץ פנסיוני ולקבל רישיון לעסוק בתחום לימודיו. בנוסף טען כי הותרת ההרשעה על כנה תמנע החזרתו לשורות המשטרה וכן תפגע בסיכויי קבלתו לגופים אחרים וכתוצאה מכך תיפגע פרנסתו אנושות. עוד טען הנאשם כי כיום הוא עוסק בתפקיד בעל סיווג ביטחוני במקום עבודתו, בבסיס צבאי, ובמידה ויורשע בדין, הוא לא יוכל להמשיך במקום עבודתו.
18. הנאשם לא הציג אסמכתאות המעידות על כך שהרשעתו תפגע באפשרותו להשלים את הסמכתו כיועץ פנסיוני. יתרה מכך, ההלכה מורה כי יש להותיר ההחלטה אם להתיר להחלטה אם לעסוק במקצוע מסוים הטעון רישוי בידי הגורם המוסמך. יפים לענייננו הדברים שנפסקו ברע"פ 1240/19 עופר בר לוי נ' מ"י (24.3.19):
- "יתרה מכך, אני סבור כי גם אם עלולה להיפגע יכולתו של המבקש לשמש מתווך או מדבר, יש להותיר את הדין בדבר בידי הגורם המוסמך. הדבר עולה בקנה אחד עם האינטרס הציבורי שכן משנמצא כי אדם ביצע עבירה פלילית שעלולה להשפיע על כשירותו לעסוק במקצוע מסוים הטעון רישוי, מן הראוי כי הדבר יהיה גלוי בפני גורמי הרישוי המוסמכים בעניין (ראו והשוו: רע"פ 5018/18 עומר בזגלו נ' מדינת ישראל, בפסקה 9 (21.10.2018))."

הדברים נכונים גם ביחס לטענת הנאשם כי הותרת הרשעתו על כנה תמנע ממנו לחזור למשטרה. משטרת ישראל היא הגורם המוסמך להחליט בדבר המשך העסקתו, או חזרתו לשירות, חרף הרשעתו, וההחלטה מסורה לשיקול דעתה ובית המשפט לא יתערב בכך. עוד יצוין כי הנאשם היה שוטר בעת ביצוע העבירות ומתוך היכרותו את מערכת אכיפת החוק היה עליו לשיקול היטב השלכות מעשיו על עתידו המקצועי והמשך שירותו במשטרה, על כל המשתמע מכך. נתתי דעתי לטענת הנאשם כי הותרת ההרשעה על כנה תפגע משמעותית בפרנסתו שכן שכרו במשטרה היה גבוה משכרו כיום וכי הוא מתקשה לשאת בהוצאות המחיה הכוללות תשלום דמי מזונות והוצאות עבור טיפול בילדיו הקטינים, אולם לא מצאתי כי מדובר בפגיעה יוצאת דופן המייחדת את הנאשם או כזו אשר תפגע קשות בסיכויי שיקומו שכן, כל הרשעה עלולה להכתיב נאשם ולפגוע בעתידו או במצבו הכלכלי.

ביחס לעיסוקו כיום, כטכנאי מזגנים בבסיס צבאי, הנאשם לא הציג אסמכתא לכך שהרשעתו בדין תגרום לפיטוריו. יצוין כי ממכתבו של מנהל העבודה של הנאשם, מיום 4.4.24, עולה כי המעסיק מרוצה מתפקודו של הנאשם וצופה לו קידום ופיתוח בחברה.

משלא התקיים התנאי הראשון, די בכך כדי להביא לדחיית הבקשה לביטול ההרשעה.

19. זאת ועוד, שבענייננו, גם התנאי השני אינו מתקיים, בשים לב לסוג העבירה בנסיבותיה. לטעמי, וכפי שגם נקבע בפסיקה, עבירות אלימות במשפחה בכלל ועבירות אלימות כלפי קטינים בפרט, אינן מאפשרות ביטול ההרשעה מבלי לפגוע מהותית בשיקולי הענישה האחרים לרבות הרתעת היחיד והרבים והאינטרס הציבורי, למעט במקרים חריגים ביותר.

במסגרת האישום הראשון, הורשע הנאשם בביצוע עבירות תקיפה ואיומים כלפי בתו הקטינה. מדובר במספר אירועים שביצע הנאשם כלפי בתו הקטינה בבית המגורים, במקום בו היא אמורה להרגיש מוגנת ובטוחה. במעשים אלה, הפר הנאשם את אמונה של בתו הקטינה שכן הנאשם, אביה, הוא זה אשר אמור להגן על שלומה ובטחונה. אמנם רף האלימות בגדר עבירות אלה אינו גבוה, אולם מדובר במעשים שהתרחשו בתוך התא המשפחתי, כאשר הנאשם הטיל תחושות פחד ומורא על בני משפחתו. חומרה נוספת נובעת מכך שהנאשם היה, במועדים הרלבנטיים לכתב האישום, שוטר האמון על אכיפת החוק כאשר מעצם תפקידו מצופה ממנו לשמש דוגמה לא רק בחייו המקצועיים אלא גם בחייו האישיים. במסגרת האישום השני, הורשע הנאשם בשתי עבירות של הפרת צו הגנה שניתן לבקשת המתלוננת. מדובר בכניסה לבית המגורים בשני מקרים שונים ויצירת קשר עם המתלוננת, אשתו דאז. מעשים אלה מעידים על כך שמדובר במי שעושה דין לעצמו תוך הבעת זלזול וחוסר מורא מפני החוק, כל זאת על אף היותו שוטר. בנסיבות אלה, ונוכח המגמה בפסיקה להחמיר בענישה בעבירות אלימות במשפחה, אני סבורה כי מעשיו של הנאשם מחייבים הטבעת חותם פלילי תוך העברת מסר ברור כי בתי המשפט לא יסבלו התנהגות אלימה במשפחה בכלל, וכלפי קטינים בפרט, ויוקיעו התנהגות זו מכל וכל.

20. סיכומו של דבר, לא מצאתי שהנאשם עומד בתנאים המצטברים לביטול הרשעתו אשר הותוו בהלכת כתב, ועל כן אין מקום להורות על ביטול ההרשעה.

בהגיעי להחלטה זו, לא התעלמתי מנתוניו האישיים החיוביים של הנאשם אשר שירת במשטרה כ-20 שנים וזכה לתעודות הערכה על מסירותו ותרומתו, לזמן שחלף מאז ביצוע העבירות, ולשיתוף הפעולה שלו עם שירות המבחן. עם זאת, אני סבורה כי מדובר בשיקולים אותם יש לשקול לקולא בעת גזירת עונשו של הנאשם ולא כשיקולים התומכים בביטול הרשעתו.

כאמור, אי הרשעה מהווה חריג לכלל כאשר לא מצאתי כי מדובר כאן במקרה חריג או בנסיבות יוצאות דופן בהן אין יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם כתוצאה מהותרת ההרשעה על כנה לבין חומרתה של העבירה. קביעת מתחם העונש ההולם

21. המחוקק קבע במסגרת תיקון 113 לחוק העונשין, את עקרון ההלימה המנחה בענישה, דהיינו, קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל. על בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם, ובתוך כך יתחשב בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בעבירה, כאשר בתוך המתחם יגזור בית המשפט את העונש המתאים לנאשם, בהתחשב, בין היתר, בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה.

22. הנאשם הורשע בביצוע מספר עבירות אלימות במשפחה והפרת צווי הגנה שהיו חלק ממסכת עבריינית אחת, אשר בוצעו כלפי בתו הקטינה ואשתו דאז על רקע דומה של סכסוך משפחתי, ובהתאם למבחן "הקשר ההדוק", כפי שנקבע בהלכת ג'אבר (ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.14)), ניתן לראות בהן כאירוע אחד לצורך קביעת מתחם העונש ההולם. קביעה זו אף עולה בקנה אחד עם עמדת הצדדים.

23. הנאשם במעשיו, הן בעבירת התקיפה והן בעבירת האיומים, פגע במספר ערכים מוגנים, ביניהם שלמות גופו של אדם וזכותו של אדם לאוטונומיה על גופו. בנוסף פגע הנאשם בערכים של תחושת הביטחון של בתו הקטינה, שלווה נפשה וזכותה לכבוד. בעבירות של הפרת הוראה חוקית הפר הנאשם את הערכים של שלומה, בטחונה ושלווה נפשה של המתלוננת, אשתו דאז, והגנה על כוחם המחייב של צווי בית המשפט. הנאשם ביצע את העבירות בהיותו שוטר, על כל המשתמע מכך.

24. בע"פ 6758/07 פלוני נ' מדינת ישראל (11.10.07) עמד בית בית המשפט העליון על חומרתן המיוחדת של עבירות אלימות במשפחה ועל הצורך בהחמרת הענישה בעבירות אלה:

"מעשי אלימות בתוך המשפחה נתפסים כבעלי חומרה מיוחדת במערכת האיסורים הפליליים העוסקים בעבירות אלימות. הציפייה האנושית הטבעית הינה כי בתוך משפחה ישררו יחסי אהבה, הרמוניה, וכבוד הדדי. הפרתה של ציפייה זו הופכת את השימוש באלימות במשפחה לתופעה העומדת בניגוד עמוק לחוש הצדק האנושי. יתר על כן, במסגרת המשפחה, מופעלת האלימות על פי רוב בידי החזק כלפי החלש. פערי הכוחות הם גדולים כשמדובר באלימות כלפי קטינים או כלפי בת זוג... נפוצותן של עבירות אלה, והצורך להגן על קרבתות האלימות שהם על פי רוב חסרי ישע, תורמים אף הם להחמרה הנדרשת בענישה בעבירות אלה."

(ראו גם רע"פ 2329/23 פלוני נ' מדינת ישראל (23.3.23), רע"פ 6577/09 ניר צמח נ' מדינת ישראל (20.8.09), רע"פ 340/21 אבראהים מסרי נ' מדינת ישראל (28.1.21)).

25. הדברים מקבלים משנה תוקף כשמדובר בתקיפת קטין חסר ישע, אשר אינו מסוגל להגן על עצמו, כאשר באופן פרדוקסלי, התוקף הוא האדם אשר אמון על בטחונו, שלומו ורווחתו של הקטין. בית המשפט העליון עמד לא אחת על החשיבות בענישה מחמירה ובלתי מתפשרת בעבירות של אלימות במשפחה נגד קטינים וזאת נוכח הפער המשמעותי ביחסי הכוחות בין ההורים (או מבוגר אחראי אחר) לבין ילדיהם הקטינים אשר תלויים בהם: "מעל שני עשורים עברו מאז נפסקה ההלכה לפיה אלימות פיזית נגד ילדים היא דפוס פעולה עברייני שיש לנהל נגדו מלחמת חורמה (ראו: ע"פ 4596/98 פלונית נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(1) 145 (2000) (להלן: עניין פלונית)...". עונשם של עברייני אלימות במשפחה כדוגמת המשיב צריך גם לשגר מסר ברור לפיו אלימות במשפחה תיענה בעונשי מאסר ממושכים שיהא בהם כדי לקיים את הרתעת היחיד ואת הרתעת הרבים כאחד - בהינתן היעדר אכיפה מספקת ביחס לעבירות אלימות המתבצעות בחיק המשפחה ובחדרי-חדרים (ראו: ע"פ 813/02 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 2 [פורסם בבנו] (18.3.2002); ע"פ 1275/09 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 33 [פורסם בבנו] (1.9.2009)). לענישה מחמירה ובלתי מתפשרת כאמור ישנה חשיבות מיוחדת אשר נובעת מהפער המשמעותי ביחסי הכוחות בין הורים, אשר להם הכוח הפיזי והשליטה בחייהם של ילדיהם, לבין ילדים קטינים, חלשים ותלויים בהוריהם (ראו: עניין פלונית בפסקה 15 לפסק דינה של השופטת ד' בייניש)."

יפים לענייננו גם הדברים שנפסקו בע"פ 30/04 פלוני נ' מדינת ישראל (30.3.04):

"מעשי אלימות אכזריים מסוג זה, אילו נעשו במתלונן בידיו של אדם זר היו, על פי המדיניות הנוהגת, נענשים בחומרה בעונש מאסר של מבצעם. ואם כך הוא במקרה כגון זה, הרי מקל וחומר כך הוא כאשר הפוגע האלים איננו אלא אבי של הנער הנפגע, המופקד מכח הטבע ומכח המשפט על הגנתו, ועל שלומו, טובתו, ורווחתו. הצורך להגן על קטינים חסרי ישע מפני מבוגרים הפוגעים בהם פגיעות אלימות מחייב מסר עונשי חד משמעי. על אחת כמה וכמה כך הוא כאשר הפוגע הינו בן משפחה של קרבן האלימות, כאשר הניגוד העמוק בין חובתו הטבעית והמשפטית לבין מעשיו בולט במיוחד וראוי להוקעה עונשית מיוחדת."

26. ביחס לנסיבות ביצוע העבירות, מדובר במספר אירועים של אלימות, פיזית ומילולית, שביצע הנאשם כלפי בתו שהייתה אז קטינה. מדובר במעשים לא מתוכננים, אשר בוצעו ללא כל התגרות מצידה, ואשר כוללים הצמדתה לקיר, צביטה בידה, זריקת כרית לעברה שפגעה בפניה וגרמה לה דימום קל מהאף וגם פגעה במתלוננת וגרמה לה לכאבים בידה. נתתי דעתי לכך שלא מדובר באלימות ברף הגבוה, אלא שחומרתם של המעשים נובעת מכך שבוצעו בתוך התא המשפחתי וכלפי בתו הקטינה. בנוסף, הנאשם איים על הקטינה מילולית וגרם בכך להפחדתה. כל זאת עשה הנאשם, אביה של הקטינה, בהיותו שוטר וכאשר מצופה ממנו לנהוג באיפוק ולדעת לרסן את עצמו.

באישום השני, הפר הנאשם צו הגנה בשני מקרים, בכך שנכנס פעמיים לבית המגורים ויצר קשר עם המתלוננת, בניגוד להוראות הצו. מעשים אלה מעידים כי מדובר באדם שעושה דין לעצמו ואינו סר למרות החוק.

27. לאור נסיבות ביצוע העבירות כפי שפורטו לעיל, אני קובעת כי מידת הפגיעה בערכים המוגנים היא ממשית.

28. בחינת מדיניות הענישה הנהוגה בעבירה של תקיפת קטין או חסר ישע בידי אחראי לו מלמדת כי מדובר במנעד ענישה רחב המשתנה בהתאם לנסיבות העבירה, מידת האלימות שננקטה, תוצאותיה, חלקו של הנאשם בעבירה, עברו הפלילי ונסיבותיו האישיות. על מדיניות הענישה הנהוגה במקרים דומים ניתן ללמוד מפסקי הדין הבאים:

בע"פ (מחוזי חיפה) 21272-05-24 גלעדי נ' מדינת ישראל (16.7.24) התקבל חלקית ערעורו של המערער אשר הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בביצוע עבירה של תקיפת קטין על ידי אחראי לו ובעבירה של תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש. על רקע ויכוח, המערער לקח מידיה של המתלוננת את הטלפון שלה ותוך כדי מאבק תפס את המתלוננת בידה וגרם לה חבלה של ממש בדמות סימנים כחולים, דחף אותה והיא נפלה על הרצפה. בתה של המתלוננת רצתה לצלם את המערער באמצעות הטלפון והמערער הוציא בכוח את הטלפון מידיה וגרם לה לסימנים אדומים ביד, דחף אותה וגרם לה לסימנים בזרוע. בית משפט קמא קבע כי מתחם הענישה נע בין מס' חודשי מאסר בפועל שניתן לרצות בעבודות שירות ועד ל-12 חודשי מאסר בפועל, בצירוף ענישה נלווית, וגזר עליו שלושה חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות לצד מאסר מותנה. בית המשפט המחוזי קבע כי גזר דינו של בית משפט קמא ראוי ואף נוטה במידה מסויימת לקולא. למרות זאת, לפני משורת הדין, וכדי למנוע פגיעה בעבודתו של המערער, החליט בית המשפט המחוזי להקל ברכיב המאסר לריצוי בעבודות שירות וקיצר את התקופה כך שהמערער ירצה חודש אחד של מאסר בעבודות שירות.

בע"פ (מחוזי ב"ש) 26043-01-13 אמטיראת נ' מדינת ישראל (4.12.13) נדחה ערעור המערער על הכרעת הדין והתקבל ערעור המדינה על קולת העונש שנגזר על המערער, אשר הורשע, לאחר ניהול הוכחות, בעבירת תקיפה בנסיבות מחמירות של בנו הקטין בן התשע. המערער סטר לקטין על פניו והיכה בחוזקה בגבו וכתוצאה מכך נפל הקטין ארצה. בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם מתחיל ממאסר מותנה לצד עונשים נלווים ועד לחצי שנת מאסר בפועל. בית משפט השלום האריך את המאסר המותנה בן 12 חודשים שעמד לחובת המערער בשנתיים נוספות, בנוסף הטיל עליו פיצוי, קנס והתחייבות. בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור המדינה וציין כי המאסר המותנה העומד ותלוי כנגד המערער הוטל עליו בגין הרשתו בעבירות אלימות במשפחה כשנה בלבד בטרם שב וחסא באותן עבירות, וכי עברו בפלילים ואי רתיעתו מהמאסר המותנה מטים הכף לחומרה. בית המשפט המחוזי החמיר את עונשו וגזר עליו מאסר לתקופה של 4 חודשים תוך הפעלת המאסר המותנה בן 12 חודשים בחופף.

בת"פ (שלום חיפה) 9534-05-21 מדינת ישראל נ' פלוני (21.11.22) הורשע הנאשם, על פי הודאתו, בעבירה של תקיפת קטין בנסיבות מחמירות, וצירף תיק נוסף בו הורשע בעבירה של תקיפת בת זוג. על פי עובדות כתב האישום, עת שהו הנאשם ובתו הקטינה בבית, התפתח ביניהם ויכוח ברקע סרובה לתת לנאשם את הטלפון שלה. הקטינה ברחו לחדר האמבטיה, הנאשם נכנס אחריה, וסטר לה. בתיק המצורף, תקף הנאשם את המתלוננת, אשתו, באופן שדחף אותה באמצעות ידו, ובהמשך, סטר בפניה והחזיק אותה בשערה. בגין האירוע של תקיפת קטינה, קבע בית המשפט מתחם ענישה הנע בין מאסר על תנאי ועד 6 חודשי מאסר בפועל, שבמקרים מתאימים ניתן לבצע בעבודות שירות וענישה נלווית. בגין האירוע של תקיפת בת זוג, קבע מתחם ענישה הנע בין מאסר על תנאי ועד 12 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט התחשב בנטילת האחריות מצדו של הנאשם והתסקיר החיובי בעניינו, וגזר עליו מאסר מותנה, צו מבחן למשך 18 חודשים והתחייבות.

בת"פ (שלום ירושלים) 24949-11-19 מדינת ישראל נ' פלוני (16.12.21) הורשע הנאשם על פי הודאתו בשתי עבירות של תקיפת קטין ע"י אחראי. בשני מקרים הכה הנאשם את ילדיו הקטינים ברגלם באמצעות חגורה. בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר קצר בעבודות שירות שלצדו מאסר על תנאי ועד ל-12 חודשי מאסר לצד מאסר על תנאי. בית המשפט שוכנע כי במקרה זה יש להעניק מעמד בכורה לשיקומו של הנאשם והחליט לחרוג ממתחם העונש ההולם, וגזר עליו מאסר על תנאי, של"צ וצו מבחן למשך שנה.

בת"פ (שלום נצרת) 41022-01-14 מדינת ישראל נ' אהרון (3.11.16) הורשע הנאשם על פי הודאתו בעבירה של תקיפה בנסיבות מחמירות. הנאשם הכה את בנו הקטין באגרוף בפניו וכן בעט בגופו שעה שהקטין נחלץ לסייע לאמו במהלך עימות שלה עם הנאשם. בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין ענישה צופה פני עתיד ועד מאסר בפועל למספר חודשים בודדים. בית המשפט גזר על הנאשם מאסר על תנאי והתחייבות.

בת"פ (שלום פ"ת) 57587-07-14 מדינת ישראל נ' פלוני (28.2.16) הורשע הנאשם על פי הודאתו בעבירה של תקיפת קטין. בעת שהיה הנאשם בגילופין, התפתח דין ודברים בין הנאשם לבתו הקטינה וכתוצאה מכך החל הנאשם להכות את המתלוננת ובכלל זה הכה אותה באמצעות אגרוף בפניה והוסיף להכותה גם כאשר שכבה על מיטתה. כתוצאה ממעשי הנאשם נגרמו למתלוננת חבלות במצח, בלחי ימין ובשפתה. בית המשפט גזר על הנאשם 6 חודשי מאסר על תנאי, צו פיקוח למשך 18 חודשים וצו של"צ.

בת"פ (שלום פ"ת) 4608-11-11 פרקליטות מחוז מרכז נ' פלוני (19.6.14) הורשע הנאשם על פי הודאתו בעבירה של תקיפת קטין על ידי אחראי. בנסיבות המקרה, הצליף הנאשם בישבנם של שני ילדיה הקטינים של זוגתו באמצעות חגורה, לאחר שהשניים לא נענו לבקשתו להיות בשקט. כתוצאה ממעשיו נותר סימן אדום על ישבנו של אחד הילדים, והילד השני פרץ בבכי. בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין צו של"צ ועד 10 חודשי מאסר בפועל, וגזר על הנאשם חודשיים מאסר בפועל לריצוי בעבודות שירות, מאסר מותנה וצו מבחן לשנה.

בת"פ (שלום ב"ש) 24258-08-13 מדינת ישראל נ' באיד אבו זאיד (26.1.14) הורשע הנאשם על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון בשתי עבירות של תקיפה בנסיבות מחמירות כלפי קטינות ועבירה אחת של תקיפה סתם. הנאשם הכה את אחת מבנותיו בשתי מכות על ידה, תקף בת נוספת בכך שהכה על עורפה מספר פעמים והמשיך והכה את בתו הגדולה. במסגרת הסדר הטיעון הוסכם כי המאשימה תעתור לעונש של 3 חודשי מאסר בעבודות שירות, ואילו ההגנה תעתור למאסר מותנה בלבד. בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר מותנה ועד ל-6 חודשי מאסר בפועל. על הנאשם, ללא עבר פלילי, נגזרו 5 חודשי מאסר על תנאי.

29. בעבירת האיומים מתחם הענישה מתחיל בענישה צופה פני עתיד ועד למספר חודשי מאסר בפועל מאחורי סורג ובריא (ראו למשל: רע"פ 1293/08 קורניק נ' מדינת ישראל (25.6.08), ת"פ 47692-02-21 מדינת ישראל נ' דורוגיא (30.1.23), ת"פ 45490-04-22 מדינת ישראל נ' ספיר (22.9.22)).

30. מתחם הענישה הנוהג ביחס לעבירות של הפרת צו בית משפט, שנועד להגן על אדם, עומד בדרך כלל על עונשים צופים פני עתיד (ראו למשל: ת"פ 30015-06-22 מדינת ישראל נ' צ'רניקוב (19.6.23), ת"פ 10682-10-16 מדינת ישראל נ' כהן (14.2.17), ת"פ 28158-12-15 מדינת ישראל נ' ששון (31.1.17), ת"פ 4861-11-15 מדינת ישראל נ' סייג (29.12.16)).

31. לאחר ששקלתי את מכלול השיקולים הרלוונטיים, הערכים החברתיים שנפגעו ומידת הפגיעה בהם, נסיבות ביצוע העבירות ומדיניות הענישה הנהוגה, אני קובעת כי מתחם הענישה ההולם נע בין מאסר קצר שניתן לרצותו בעבודות שירות ועד ל-10 חודשי מאסר בפועל, בצירוף ענישה נלווית. גזירת עונשו של הנאשם בתוך המתחם

32. לא מצאתי כי במקרה זה יש מקום לסטות ממתחם העונש ההולם לקולא או לחומרא.

33. לקולא התחשבתי בנסיבותיו האישיות החיוביות של הנאשם. מדובר בנאשם בן 50, גרוש ואב לשלושה ילדים, נעדר עבר פלילי, אשר שמר על יציבות במסגרות חייו השונות. הנאשם שירת בצבא כלוחם ולאחר מכן שירת כעשרים שנים במשטרת ישראל. אסופת תעודות ההערכה שהוגשה לבית המשפט מעידה כי במהלך שירותו במשטרה זכה הנאשם להערכה רבה על תפקודו, מסירותו ומקצועיותו. הנאשם סובל מפוסט טראומה בעקבות תאונת דרכים בה היה מעורב במהלך שירותו במשטרה, והוכר כנכה בשיעור של 43% לצמיתות. כיום הנאשם עובד כטכנאי מזגנים ולומד לתואר ראשון בבית ספר לביטוח ומעוניין להשתלב בתחום הייעוץ הפנסיוני.

נתתי דעתי לכך שהנאשם פוטר מהמשטרה לאחר הגשת התלונה ע"י המתלוננת (אשתו לשעבר), וכן לפגיעה הכלכלית שנגרמה לו בעקבות פיטוריו.

התחשבתי בכך שהנאשם הודה בכתב אישום מתוקן וחסך זמן שיפוטי וכן חסך את העדתה של הקטינה, אם כי נשמעה חלק מפרשת התביעה לרבות עדותה של המתלוננת.

הנאשם לקח אחריות על מעשיו, הביע בדבריו חרטה וציין כי הוא מטפל במסירות בשני ילדיו הקטינים ומשלם מזונות כנדרש ואף מעבר לכך ודואג גם לבתו הבכורה, נפגעת העבירה, ומנסה לחדש את הקשר עמה.

34. לחומרא נתתי דעתי לדבריה של המתלוננת כפי שהובאו בתסקיר המשלים, במסגרתם סיפרה כי הקשר בינה לבין הנאשם מתנהל רק באמצעות הודעות אשר ממוקדות בטיפול בילדיהם המשותפים וכי גם כעת הנאשם מתנהל כנגדה באלימות מילולית ורגשית. עוד סיפרה כי היא ממשיכה לחוש חשש ואיום מפניו של הנאשם שכן לדבריה אופיו אימפולסיבי, אלים ובלתי צפוי.

35. מתסקיר שירות המבחן עולה כי הנאשם השתלב בהליך טיפולי בחודש יולי 2024, וכי הוא שומר על רציפות הקשר הטיפולי. שירות המבחן העריך כי הנאשם נדרש להמשך ההליך הטיפולי ואף הביע נכונות לכך. בהתאם לכך המליץ להטיל עליו צו מבחן למשך שנה.

בנוסף, הנאשם נמצא מתאים לשאת מאסר בעבודות שירות (במגבלות) והביע הסכמתו לכך.

36. לאור כל האמור לעיל מצאתי כי יש למקם את עונשו של הנאשם בחלקו הנמוך של מתחם הענישה שנקבע. אני סבורה כי הצטברותם של שיקולים אלה, נסיבותיו האישיות החיוביות של הנאשם, היעדר עבר פלילי, הודאתו של הנאשם בכתב אישום מתוקן, חלוף הזמן מאז ביצוע העבירות, שיתוף הפעולה של הנאשם עם שירות המבחן והשתלבותו בטיפול, מטים את הכף לטובת הימנעות משליחתו של הנאשם למאסר מאחורי סורג ובריא, והעמדת העונש על מאסר קצר שירוצה בדרך של עבודות שירות וזאת לצד צו מבחן, ענישה צופה פני עתיד ופיצוי.

אני סבורה כי מדובר בעונשים אשר יביאו להרתעת הנאשם, כמו גם להרתעתם של עבריינים בפוטנציה, לבל יבצעו מעשי אלימות במשפחה בכלל, וכנגד קטינים, בפרט. באופן זה יוגשם עיקרון ההלימה, ויש לקוות כי הנאשם, יפנים את חומרת מעשיו ולא יחזור על מעשים אלה.

סוף דבר

37. לאור כל האמור לעיל אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. אני דנה את הנאשם למאסר בפועל לתקופה של 2 חודשים, ומורה כי מאסר זה ירוצה בדרך של ביצוע עבודות שרות בהתאם לחוות דעת הממונה מיום 22.12.24 באנדרטת הנח"ל, חמישה ימים בשבוע על פי טווח השעות המתאפשר בחוק העונשין.

בית המשפט מזהיר את הנאשם כי אין לשתות אלכוהול במהלך העבודה ואין להגיע בגילופין.

מדובר בתנאי העסקה קפדניים וכל חריגה מתנאים אלה יש בהם כדי להפסיק את עבודות השרות וריצוי יתרת המאסר במאסר בפעול.

הנאשם יתייצב לריצוי המאסר בעבודות השרות ביום 12.2.25 בשעה 8:00 ביחידת ברקאי- עבודות שירות - שלוחת צפון - סמוך לבית סוהר מגידו.

ב. אני דנה את הנאשם למאסר לתקופה של 6 חודשים. הנאשם לא ישא בעונש זה אלא אם בתוך תקופה של 3 שנים יעבור עבירת אלימות מסוג פשע, ויורשע בגינה.

ג. אני דנה את הנאשם למאסר לתקופה של 3 חודשים. הנאשם לא ישא בעונש זה אלא אם בתוך תקופה של 3 שנים יעבור עבירת אלימות מסוג עוון או עבירה של איומים, ויורשע בגינה.

ד. ניתן בזאת צו מבחן על הנאשם למשך שנה.

מובהר לנאשם כי במידה ולא יקיים את צו המבחן יוכל בית המשפט לגזור עליו עונשים נוספים או אחרים.

ה. הנאשם ישלם 3,000 ₪ פיצוי לא.א., "ע"ת מס' 2.

הפיצוי ישולם עד ליום 2.2.25 בהתאם לפרטים שתמסור המאשימה לביהמ"ש בתוך 14 יום.

הפיצוי ישולם לחשבון המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגביה.

ניתן לשלם את הפיצוי בתוך 3 ימים ממועד מתן גזר הדין, בדרכים הבאות:

* בכרטיס אשראי באתר מקוון של רשות האכיפה והגביה, בכתובת www.eca.gov.il

* במוקד שירות טלפוני בשירות עצמי (מרכז גביה) בטלפון *35592 או בטלפון *35592-*****

* בדואר ללא צורך בשובר תשלום, באמצעות הצגת תעודת זהות.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 ימים.

המזכירות תעביר העתק מגזר הדין לממונה על עבודות השירות לצורך פיקוח על הביצוע ולשירות המבחן.

ניתן היום, ה' טבת תשפ"ה, 05 ינואר 2025, במעמד הצדדים.